

VERLOREN

Cristina Paul

Ook verschenen:
Gebroken

Tweede druk 2019

Alle rechten voorbehouden

Copyright © 2017 Cristina Paul
Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd en/of openbaar worden
gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van
de auteur

PROLOOG

Denver, Colorado **17 juni, 4:45 p.m.**

Openbaar aanklager Hannah Fisher had de hele dag in de rechtbank doorgebracht. Ze vertegenwoordigde Christian Jones. Hij werd vier jaar geleden gearresteerd en berecht in de rechtbank, nadat hij vermoedelijk drie vrouwen verkracht, gestalkt en vermoord had. Hij had de hulp van Hannah ingeroepen, omdat hij geloofde dat hij geen eerlijke rechtszaak had gekregen. Hij had haar gevraagd om al het bewijs van de zaak te herzien.

Rechercheurs Logan Travis en Carl Harrison hadden toen de leiding over de zaak gehad. Ze had Carl niet om het dossier kunnen vragen. Een jaar geleden was Carl gestorven terwijl hij aan het werk was. Ze had ook besloten om het niet aan Logan te vragen. De zaak was hard geweest voor Logan en Carl. Ze hadden drie dode vrouwen in het mortuarium en buiten Jones, geen enkele verdachte. De tijd was aan het dringen geweest en de druk werd steeds groter. De media hadden hen op de hielen gezeten. Elke vrouw in de stad was bang geweest voor vier hele lange maanden.

Hannah, zelf, was ook bang geweest. Met dezelfde blonde haren, leeftijd en hetzelfde mooie uiterlijk als de andere slachtoffers, had ze zeker het perfecte slachtoffer kunnen zijn. Maar nadat de Rechercheurs Jones hadden gearresteerd, zijn de moorden plots gestopt. Ofwel wou de echte moordenaar een zondebok die hij met Jones gekregen had en besloot hij zich schuil te houden, ofwel hadden ze de echte moordenaar in hun handen.

Nadat ze het dossier aan haar broer Alex, nog een Rechercheur bij de afdeling Moordzaken van de Denver politie, had gevraagd, had ze heel veel uren doorgebracht met het checken van al het bewijsmateriaal. Haar conclusies waren dat er nooit echt hard bewijsmateriaal tegen Christian Jones was geweest. Alleen bewijs dat makkelijk weerlegd kon worden. En het feit dat Jones een slechte jeugd had gehad. Zijn moeder had hem mishandeld toen hij jong was. Ze was blond en mooi geweest voordat ze was begonnen met drinken. De Rechercheurs hadden er een motief in gezien.

Ze had de vrijlatingsaanvraag ingediend nadat ze een gesprek had gehad met Jones. Ze was nog steeds niet zeker of hij het wel verdiende. Maar er waren niet genoeg bewijzen, dus was ze vandaag in de rechtbank terwijl het bewijsmateriaal werd voorgelegd aan de rechter. De rechter zou binnen twee dagen de beslissing nemen of Jones vrijkwam of niet.

Hannah was zijn advocate en ze wilde dat hij vrijkwam. Toch knaagde er iets binnenin haar. Elke keer ze Jones zag, voelde ze een rilling over haar rug lopen. Maar hij had haar gevraagd als advocate en ze had elke stuk bewijsmateriaal nagekeken en het had gewoon niet genoeg geweest om hem vast te houden. Dus moest ze haar best doen om hem vrij te krijgen.

Het enige dat ze hoopte, was dat van zodra Jones vrijkwam, de moordenaar niet zou terugkomen om de stad te terroriseren.

Hannah had besloten om Logan niet te vertellen over het feit dat ze Jones had aangenomen als klant. Logan was een vriend. Al jaren. Spijtig genoeg was hun vriendschap wat verwaterd na wat er een jaar geleden gebeurd was met Carl en Ben, Logans broer. Maar ze beschouwde Logan nog steeds als een goede vriend. *Nee, geen goede vriend.* Hij was meer dan dat. Elke keer ze hem zag, werd haar hele lichaam warm. Desondanks had ze besloten om er niets mee te doen. Nadat Carl en Ben gestorven waren, begon haar broer Alex Logan om één of andere reden te haten. Ze had Alex nooit gevraagd waarom of wat er die dag gebeurd was. Het was hun probleem. Niet het hare. Maar toch vond ze het moeilijk om een man te daten die haar broer haatte.

Hannah wilde Logan niet kwetsen door hem te vertellen dat ze de zaak van Jones heropend hadden. Zowel Logan als Carl hadden zeer dicht bij een burn-out gezeten. Ze wilde hem er niet aan herinneren. Niet nu Carl er niet meer was. En al zeker niet nu Logan net terug aan het werk was na een jaar ziekteverlof.

Hannah had Logan al een tijdje niet meer gezien. Maar ze was goed bevriend met zijn zus, Nora. Ze had Nora vaak naar Logan gevraagd in de laatste maanden. Meer dan ze wilde toegeven.

De rechter sloeg met zijn hamer op het bankje om de zitting te verdagen. Hannah had gedaan wat ze kon. Nu was het aan de rechter om te beslissen of Christian Jones vrijgelaten werd.

HOOFDSTUK I

Denver, Colorado
18 juni, 8:05 a.m.

Rechercheur Logan Travis kwam aan op het werk, wetende dat hij een zware dag zou hebben. Hij had de afgelopen week al meerdere zware dagen gehad. Iedereen was hard voor hem. Ze gaven hem de schuld voor wat er een jaar geleden gebeurd was. Hij wist dat ze dat ook vandaag weer gingen doen. Toch probeerde hij zijn kin hoog te houden. Probeerde wat ze van hem dachten, niet aan zijn hart te laten komen.

Een week geleden was hij terug aan het werk gegaan na een jaar afwezigheid. Carl en Logans broer Ben waren niet de enige slachtoffers geweest die dag. De moordenaar had ook Logan neergeschoten. De kogel had zijn hart met een centimeter gemist. Fysiek was hij snel hersteld geweest. Mentaal, was hij nog maar net aan het accepteren dat zijn partner en broer er niet meer waren. Iedereen wist dat het Logans schuld was. Dat het zijn schuld was dat ze dood zijn. En ze zouden het hem niet laten vergeten.

Logan liep door het open 'bullpen' kantoor. Net als altijd, met zijn kin omhoog. Elke agent in de bullpen staarde hem na. De walging was duidelijk zichtbaar op hun gezichten. Ze haatten hem. Maar het was Rechercheur Alex Fisher die hem het meest haatte. Ze waren vroeger vrienden. Alex, Logan, Carl en Ben. Hun zussen ook. Nu keek Alex hem aan alsof hij een vuile hond op straat was.

Logan hield zijn blik vooruit en probeerde iedereen die naar hem keek te negeren. Het werd nog moeilijker als ze hem ook nog eens namen begonnen te noemen.

Agent Thompkins: Lafaard.

Agent Bailey: Verrader.

Logan kon zich niet langer bedwingen en staarde naar hen. Als blikken konden doden, zou Logan al duizend keer dood geweest zijn. Hij wilde hen zeggen dat ze allemaal de hoogste boom in konden, maar hij wist dat dat het alleen maar erger zou maken. Dus draaide hij zijn hoofd weer weg en ging zijn kantoor binnen.

Hoofdcommissaris Smith had Logans kantoor vrijgehouden tot hij

weer terug aan het werk ging. Het was een gesloten kantoor en daar was Logan dankbaar voor. Hij kon zich niet concentreren als zijn collega's hem de hele tijd lafaard noemden. In zijn kantoor was hij alleen, weg van de anderen.

Logan zat neer in zijn bureaustoel. Hij zuchtte. Hij was het allemaal zo beu. Hij staarde naar de foto's op zijn bureau. In de linker kader zat een foto van Logan naast Ben, Alex en Carl. Ben was de oudste zoon van hun gezin en de eerste die agent werd. Hij was een Rechercheur Moordzaken geweest, net als Logan en Nora. Ben leek zo hard op Logan. Enkel ouder en groter. Logan, zelf, was een grote, brede man. Maar Ben was zelfs nog groter.

Ze zagen er gelukkig uit op de foto. Logan kon er niet naar kijken zonder een krop in zijn keel te krijgen.

Zijn ogen schoten naar de fotokader aan de rechterkant. Deze foto verwarmde altijd zijn hart. Zijn mondhoeken gingen een beetje naar omhoog. Hij hield van de foto van zijn zus Nora en zijn neefje, Oliver. Oliver was Bens zoon. De moeder van de jongen was negen jaar geleden overleden bij zijn geboorte. Nu Ben ook gestorven was, was Oliver een wees geworden. Logan had zowel Nora als Oliver in huis genomen. Logan was zijn wettelijke voogd geworden. Toch was hij blij dat Nora hem hielp met het opvoeden van Oliver. Hij dacht niet dat hij het in zijn eentje kon. Niet in de staat waarin hij zich het afgelopen jaar had bevonden. Nora had ook een broer verloren, maar zij was degene geweest die hem erdoor had geholpen. Hij was niets zonder haar.

Logan nam een dossier van de grote stapel op zijn bureau. Hij legde het voor zich neer en deed het open. Hij begon net met lezen, toen Nora kwam binnenstormen. Ze gooide de deur achter zich dicht. Op haar gezicht stond woede te lezen.

Nora: Rotzakken!

Logan: Wat is er?

Nora: Die klootzakken noemden me juist de zus van een lafaard.

Logan werd razend. Hij kon het aan als ze hem namen noemden. Maar hij zou niet toestaan dat ze hetzelfde zouden doen met Nora. Ze had er niks mee te maken. Ze had niks verkeerd gedaan. Het enige wat ze volgens hen verkeerd deed, was zijn zus zijn. Hij moest ze vertellen wat er op zijn lever lag.

Hij stond op en stormde naar de deur. Maar Nora ging voor hem staan voor hij de deur bereikte. Ze legde haar handen op zijn borst om hem te stoppen. Het gebaar alleen was al genoeg om een deel van zijn woede te doen vervagen.

Nora: Logan, niet doen.

Logan: Ze moeten je gerust laten. Dit gaat over mij. Niet over jou.

Nora: Ik kan ze wel aan. Ik ben gewoon bang voor wat het met jou doet.

Hij wist dat ze haar mannetje wel kon staan. Ze was sterk. Sterker dan hij ooit gedacht had toen ze zich inschreef voor de politie school. Toch maakte hij een mentale notitie om ze verrot te schoppen.

Dat ze meer bezorgd was om hem dan om haarzelf, maakte van haar een echte Travis nakomeling. Zelfs Oliver had het gen geërfd. Ze waren allemaal meer bezorgd over elkaar dan over zichzelf. Maar hij zou haar zich geen zorgen laten maken om hem. Hij kon zijn mannetje ook staan.

Logan: Ze doen normaal in mijn buurt.

Nora: Denk je echt dat ik dat geloof?

Hij had kunnen weten dat ze het niet zomaar zou geloven.

Logan: Ik weet niet wat je bedoelt. Ik dacht net dat ze alles wat er gebeurd is, begonnen te vergeten.

Leugenaar. Hoorde hij zichzelf denken.

Nora: Maar dat is niet wat er gebeurd is. En nee, ze zijn het niet vergeten.

Logan: Nora, het is oké.

Het was niet oké. En dat wisten ze allebei. Ze had gelijk. Het was niet wat er gebeurd was. Maar hij had hen allemaal dat verhaal verteld en hij kon het niet... wilde het niet veranderen. Voor niemand. Zelfs niet voor zijn eigen welzijn. Niemand mocht weten wat er echt gebeurd was die dag.

Nora zette zich neer op zijn bureau. Ze nam de foto van de vier mannen in haar handen. Ze keek net zo droevig als hij een paar minuten geleden had gekeken. Ze streekte met haar duim over Ben.

Nora: Ik mis Ben, Logan.

Logan: Ik mis hem ook. Hen allebei.

Nora: Wanneer ga je die klootzakken eindelijk vertellen wat er echt gebeurd is?

Nooit van mijn leven.

Logan: Niet.

Nora zuchtte. Ze was het zo beu dat hij zichzelf bleef pijn doen. Zelfs als hij het zelf niet door had.

Nora: Logan, alsjeblieft.

En Logan was het beu dat ze zich bleef zorgen maken.

Logan: Nora, ik wil er niet over praten. Ik heb nog veel werk.

Nora haatte het als hij zich zo voor haar afsloot. Hij distantieerde zichzelf te vaak. Ze was bang dat hij het een keer te vaak zou doen en nooit meer zichzelf zou zijn.

Ze zette de fotokader terug op het bureau en stond recht. Ze zou hem even de tijd geven die hij nodig had. Voorlopig. Maar ze zou hem zo snel mogelijk terug binnenhalen.

Nora: Goed. Ik zie je thuis wel.

Ze ging naar de deur. Hij riep haar, maar zonder omkijken ging ze buiten en sloot de deur achter haar.

Logan zonk terug in zijn stoel en zuchtte. Hij bleef naar de deur staren. Hopende dat ze terug binnen zou komen zodat hij zich kon excuseren. Hij had niet zo hard voor haar mogen zijn. Hij was de laatste tijd regelmatig hard voor haar geweest. Hij mocht zijn woede niet steeds op haar uitwerken. Spijtig genoeg was zij de enige die hij nog had om tegen te praten. Zij kreeg zijn volledige woede en frustratie. Maar ze verdiende het niet. Het enige wat ze deed, was hem helpen. Hij maakte een tweede mentale notitie om het haar te zeggen zodra hij thuiskwam.

Hij keek terug naar het dossier voor hem. Hij dacht niet dat hij zich nu nog kon concentreren. Hij zuchtte en haalde een hand door zijn gezicht. Hij had echt een koffie nodig om wakker te blijven, maar hij had echt geen zin om zijn kantoor uit te gaan om er één te gaan halen. Hij zou zichzelf niet kunnen tegenhouden om tegen de agenten te roepen die Nora kwelden. Hij besloot de koffie over te slaan en probeerde zich zonder te concentreren. Hij begon het dossier te lezen en realiseerde zich al snel dat het niet zou lukken.

Denver, Colorado

18 juni, 8:30 a.m.

Nora ging naar haar bureau in de bullpen. Ze was kwaad op Logan. Hij had haar gewoon weggestuurd. Zomaar. Ze zou hem nog duidelijk maken wat er op haar lever lag. Maar niet nu. Niet hier. Waar elke ziel in het gebouw kwaad was op hem. Ze wilde het ook niet erger maken. Maar hij zou het verdomme te horen krijgen als hij thuis kwam deze avond.

Ze wandelde voorbij een paar bezette bureaus, alsook het bureau van Alex. Hij zat comfortabel in zijn stoel en hij leek relaxed met zijn voeten op zijn bureau. Hij at chips uit de zak op zijn schoot. Het maakte haar des te geïrriteerder. Hij besepte niet eens wat hij hen had aangedaan. Wat hij had veroorzaakt. Hij was degene die ermee begonnen was. Het uitschelden, de beledigingen, het pesten. Het was allemaal Alex. Ze kon hem niet uitstaan.

Alex was niet altijd zo geweest. Ze waren zelfs goede vrienden geweest. Zij allemaal. Ze hadden hun vrienden verloren. Allemaal door Logans koppigheid en Alex zijn ego. Nora was blij dat ze Hannah nog had. Voor één of andere reden, had Hannah Logan niet bevooroordeeld. Nora was daar dankbaar voor.

Nora zat neer in haar bureaustoel. Ze voelde Alex naar haar staren terwijl hij de chips at. Ze kon zijn staren maar voor een minuut

aanhouden en draaide haar gezicht naar hem. Haar ogen schoten vuur.

Nora: Wat, Fisher?

Alex stak weer chips in zijn mond en bleef naar haar staren. Zonder een woord te zeggen. Zijn gedrag maakte haar nog kwader. Ze zou zijn ogen uitgekrabd hebben als ze niet op een politiekantoor waren.

Nora: Rotzak.

Hij hield zijn ogen op haar gericht. Nora werd er gek van. Ze wou net tegen hem beginnen roepen toen hij sprak.

Alex: Je moet bij je broer wegblijven.

Nu wilde ze zeker zijn uitkrabben. Niemand kwam tussen haar en haar broer. Zeker geen klootzak als Alex.

Nora: En waarom zou ik dat moeten doen?

Alex: Je wil niet geassocieerd worden met hem. Zodra de baas beseft wat voor een slechte Rechercheur hij is, heeft Logan afgedaan.

Die kerel weet echt niet wanneer hij moet stoppen.

Nora: Je weet niet waarover je praat.

Alex: Wel, het is jouw carrière. Als jij een slechte reputatie wil, is dat jouw keuze.

Daarvoor was het al te laat. Haar reputatie was al geschaad. Alex had daarvoor gezorgd toen hij haar broer door het slijk had gehaald. Hij moest nu stoppen met praten voor ze iets stom zou doen.

Nora: Zwijg gewoon.

Alex: Je blijft hem verdedigen, zelfs nadat hij je oudste broer en zijn eigen partner heeft laten sterven.

Nora: Ik zei zwijg.

Ze wist dat Alex Logan en haar haatte. Maar op dit moment, haatte zij *hem* meer.

Blijkbaar snapte Alex toch haar niet zo subtiele hint, want hij zette zijn voeten op de grond en stak zijn zak chips in de bovenste schuif van zijn bureau. Maar dan stond hij op en nam een paar stappen in haar richting. Hij fluisterde.

Alex: Hij is zijn badge niet waard, Nora. En dat weet jij goed genoeg.

Voor ze een nare reactie kon uitspugen, draaide hij zich om en ging weg. Ze was er blij om, want ze wilde niet nog meer boze blikken van haar collega's dan ze nu al kreeg.

Denver, Colorado

18 juni, 5:45 p.m.

Logan was uiteindelijk toch door een paar dossiers geraakt. Zijn concentratie was net genoeg geweest. Maar niet genoeg om te doen wat hij gepland had. Hij zou de rest morgen proberen te doen. Hij had echt

een pauze nodig. Hij was gefrustreerd en moe. Hij had niet meer dan drie uur per nacht geslapen deze week. Hij had gehoopt dat zijn terugkeer een beetje gemakkelijker geweest zou zijn, maar hij had kunnen weten dat dat niet zo zou zijn. In hun ogen was Logan de reden dat twee van hen er niet meer waren. En het was exact wat hij wilde dat ze dachten. Hij betrapte zichzelf er alleen op dat hij gehoopt had dat het niet zoveel energie gekost zou hebben.

Vroeger kon het hem niks schelen wat anderen over hem dachten. Maar hij had dan ook een grote broer gehad waar hij op kon leunen. Zijn broer had hem altijd gesteund en verdedigd. Nora ook. Maar dat was anders. Ben was groot en sterk geweest. Hij kon de juiste woorden zeggen op het juiste moment. Ben was zijn steun en toeverlaat geweest. Logan hield van Nora, met heel zijn hart maar ze was een vrouw. Hij kon met haar geen mannezaken bespreken. En hij ging al zeker niet met haar over zijn problemen praten. Hij wilde niet dat ze dacht dat hij zwak was. Hij moest sterk zijn.

Logan had zich omgekleed en droeg zijn joggingsshort en een versleten zwarte T-shirt. Hij had zijn bokshandschoenen in zijn handen. Hij moest zijn frustratie echt even uitwerken voor hij naar huis ging. Hij wilde Nora niet uitleggen waarom hij kwaad was. Ze zou het aan zijn gezicht zien zodra hij door de deur stapte.

Hij opende de deur van de gym. De gym was gelegen in de kelder van het politiebureau. Hij kwam er altijd na het werk als hij een slechte dag had gehad. Dus de afgelopen week was hij er elke dag geweest.

Hij ging binnen en bevroor onmiddellijk. De gym was overvol. Bijna elk fitnessapparaat was bezet. Alex stond op een loopband. Ze stopten allemaal en staarden hem aan toen hij binnenkwam. Logan besloot het naast zich neer te leggen en ging naar de bokszak die aan het plafond hing. Hij deed zijn handschoenen aan. Hij hoorde ze allemaal opstaan. Logan bleef stilstaan en hield zijn ogen op de zak.

Alex: Kom, jongens. De lucht is besmet.

Logan bleef naar de bokszak kijken tot hij niemand meer hoorde. Ze waren gewoon allemaal vertrokken. Het was niet enkel Alex die hem niet kon uitstaan. Ze haatten hem allemaal. Misschien had hij Alex beter een antwoord gegeven om zichzelf te verdedigen maar hij kon het gewoon niet. Hij was uitgeput en moe. En kwaad. Hij wilde zich niet verlagen naar Alex' niveau. Hij was meer dan dat. Een beter man.

Hij begon de zak te slagen met een woede waarvan veel mensen zouden schrikken. Hij sloeg zo hard dat de zak bijna loskwam van het plafond. Een grom kwam uit zijn borst en hij schreeuwde het uit. Hij trok zijn handschoenen uit en gooide ze door de gym. Hij knielde neer en trok zijn hoofd in zijn bibberende handen. Binnen de minuut begon zijn hele

lichaam te trillen.

De deur ging open. Hij verwachtte Alex of andere agenten.

Hannah: Hallo?

Maar het was niemand van hen. Het was Hannah die was binnengekomen. Ze had hem doen schrikken. Hij stond op en probeerde zijn kalmte terug te vinden. Hij wilde niet dat ze zag dat hij net een zenuwinzinking had gehad.

Hannah: Rechercheur Travis.

Hij deed zijn ogen dicht en telde tot drie. Hij opende zijn ogen en draaide zich naar haar. Ze deed hem weer schrikken.

Ze was net zo mooi als hij haar zich herinnerde. Ze had haar haar in een staart die haar typeerde. Ze droeg een formele jurk en hij veronderstelde dat ze in de rechtbank geweest was. De jurk vormde mooi rond haar lichaam en liet geen ruimte over voor zijn verbeelding. Hij werd keihard in het moment dat hij haar zag. Hij verzette zich om zijn erectie te verbergen.

Logan: Mevrouw Fisher.

Hannah: Alles oké?

Hij moet nog een beetje frustratie op zijn gezicht gehad hebben, want ze keek hem aan met oprechte bezorgdheid.

Logan: Ja, het was gewoon een zware dag.

Hannah: Dat ken ik.

Ze keken elkaar aan. Hij wilde niet dat ze naar hem keek. Niet nu hij er zo moe uitzag en zijn lichaam nat was van het zweet.

Hannah: Het is lang geleden dat ik je nog gezien heb.

Logan: Inderdaad.

Hannah: Blij je terug op het werk te zien.

Ik wou dat ik hetzelfde kon zeggen.

Logan: Ja, ik ook.

Hannah: Alex zei dat hij hier zou zijn.

Logan: Hij ging weg toen ik binnenkwam.

Hannah: Oh. Euhm...

Logans mond vormde in een wrange glimlach. Alex had het haar waarschijnlijk verteld. Het kon hem niet schelen wat iedereen van hem dacht. Maar het kon hem wel schelen wat *zij* van hem dacht. Hij wist dat hij het verknald had.

Hij draaide zich weg van haar en ging naar waar hij zijn handschoenen had gegooid.

Hannah: Wat?

Ze wilde weten waarom hij ineens zo afstandelijk was geworden. Hij zweeg en raapte zijn handschoenen op van de vloer.

Hannah: Meen je dit? Ga je me echt negeren?

God, nee. Als er iets was dat hij niet wilde doen, was het haar negeren.

Logan: Het is niets.

Hannah: Kijk. Iedereen heeft soms een slechte dag. Je moet het niet op mij uitwerken.

Hij draaide zich om en keek haar aan. Hij had het nooit op haar willen uitwerken. Hij wilde het weten.

Logan: Alex heeft het je verteld, hé?

Hannah: Wat heeft hij verteld?

Iets in hem zei hem dat ze het misschien toch niet wist. Maar het was wel duidelijk dat ze wist dat Alex razend op hem was.

Hannah: Is er iets dat hij me had moeten vertellen?

Logan: Vergeet het.

Hij wilde er niet over beginnen. Niet vandaag. Hij kon het niet. Hij had er de energie niet meer voor.

Hij zag dat ze nog steeds naar hem aan het staren was.

Logan: Ik denk dat Alex aan het douchen is.

Hannah: Ja, ik denk dat ik maar eens naar huis ga. Ik zal hem wel bellen.

Hij voelde dat ze niet snel genoeg kon weg zijn.

Hannah: Ik zie je nog.

Hij knikte. De teleurstelling stond in zijn ogen te lezen toen ze buiten wandelde.

Denver, Colorado

18 juni, 6:00 p.m.

Hannah kwam uit de gym met gemengde gevoelens. Ze was binnengegaan, denkende dat ze haar broer zou treffen, maar in plaats daarvan had ze Logan gevonden. De man waarvan ze gedroomd had. Elke nacht, meer dan een jaar lang.

De man die voor haar gestaan had een paar minuten geleden, was gewoon een schaduw geweest van de man die hij vroeger was. Hij was nog steeds Logan vanbuiten. Hij leek alleen wat meer moe dan vroeger. Maar vanbinnen vond ze dat hij er verslagen uitzag. Alsof hij aan het opgeven was.

Ze had hem in haar armen willen trekken en hem willen vertellen dat het allemaal in orde ging komen. Maar ze wist dat hij het niet toegelaten zou hebben. Hij was kwaad. Hij zou haar weggeduwd hebben. Er was iets mis. Ze wilde weten wat, maar ze wilde dat hij het uit zichzelf zou zeggen. Ze wou het hem niet vragen. Als hij er klaar voor was, zou hij het haar wel vertellen.

Ze had haar broer gezien met Logan. Had hem vaak over Logan horen praten. Hij bleef zeggen wat voor klootzak Logan was. Ze had hem de

woorden 'lafaard', 'angsthaas', 'zwak' en 'verrader' horen zeggen. Hannah kende Logan al jaren. Die woorden waren niet de eerste woorden die in haar opkwamen als ze hem zag. Integendeel zelfs.

Hannah moest toegeven dat ze nieuwsgierig was. Ze was nieuwsgierig waarom anderen de man, die zij kende als lief en sterk, namen noemden als 'lafaard' en 'zwak'. Hij was niets van dat in haar ogen. Ze zag het gewoon niet waarom ze dat over hem zeiden. Ze wilde het niet zien. Ze wilde *hem*. Niets meer, niets minder. Het wilde niet zeggen dat hij haar ook wilde. Hij had nooit echt geïnteresseerd geleken in haar. Hij was wel altijd lief geweest tegen haar. Maar dan nog, Logan was Logan. Hij was gewoon zorgzaam. Dus zou ze niet toegeven aan wat ze wilde. Zelfs niet als heel haar lichaam naar hem snakte. En dat deed het ook. Ze wilde hem zo graag. Ze wilde in zijn armen zijn. In slaap vallen op zijn borstkas. Haar lippen op de zijne leggen. *God, ze wilde hem*. Alles van hem. Ze zou het niet toegeven. Tegen niemand. Ze wilde niet de vrouw zijn die verliefd was op een man die haar gevoelens niet deelde. Dus zou ze een manier vinden om hem uit haar hoofd te zetten. *Veel geluk ermee*. Ze had al haar wilskracht nodig om niet terug binnen te gaan en hem te kussen. Haar lichaam tintelde altijd als ze dacht aan haar lippen op de zijne. En niet alleen op zijn lippen.

Stop! Hij moest echt een paar dagen uit haar hoofd blijven. Ze moest zich nu focussen op haar job. En op dit moment moest ze erover praten met Alex.

Ze ging naar de kleedkamers. Ze luisterde aan de deur en hoorde water lopen. Ze hoorde ook mannen praten en lachen. Ze kon Alex' stem van de anderen onderscheiden. Hij was er nog steeds. Ze kon hier niet blijven staan en wachten tot hij buiten kwam. Logan zou elke minuut uit de gym kunnen komen. Ze realiseerde zich dat ze zichzelf niet zou kunnen stoppen als ze hem wilde aanraken. Zeker niet als hij eruitzag als daarnet. Hij had echt een omhelzing nodig gehad. Ze besloot Nora een sms te sturen om haar te vertellen over Logans mentale staat. Nora zou het op zich moeten nemen om hem te troosten. Als Hannah het nu had moeten doen, *verdomme*, dan zouden ze een hotelkamer nodig hebben. Ze glimlachte. Logan uit haar hoofd zetten was zo veel moeilijker dan ze zich had gerealiseerd.

Hannah ging terug door de gang en de trap op naar de gelijkvloers. Ze zou haar broer bellen om over de zaak te praten zodra ze thuiskwam.

HOOFDSTUK 2

Denver, Colorado
18 juni, 7:55 p.m.

Logan stapte uit zijn wagen nadat hij in de garage geparkeerd had. Hij drukte op de knop om de garagepoort te laten zakken. De poort ging dicht en sloot hem af van de straat. Hij was nog steeds plakkerig van het zweet na zijn workout in de gym. Hij had willen douchen in de kleedkamers, maar hij had geen energie meer over gehad om zijn collega's nog eens onder ogen te komen. Dus had hij besloten thuis te douchen.

Hij was nog steeds aan Hannah aan het denken. Ze had er zo goed uit gezien toen ze de gym was binnen gewandeld. Zo goed dat hij niet meer helder kon nadenken. Aan de ene kant wou hij dat hij haar niet gezien had vandaag. Ze had hem op zijn slechtst gezien. Maar aan de andere kant, ze had er echt, echt goed uit gezien.

Een deel van hem hoopte dat ze anders was dan alle anderen. Hoopte dat ze niet wist wat er gebeurd was. Maar natuurlijk wist ze het. Het kon niet anders dan dat ze de verhalen gehoord had en zo niet, zou Alex ze met trots verteld hebben.

Logan had bij de deur van de gym gewacht tot hij had horen weggaan. Als hij niet had gewacht, zou hij haar vastgepakt hebben en haar gekust hebben. Hij had zich altijd goed kunnen beheersen in haar bijzijn. Maar vandaag zou dat niet gelukt zijn.

Hij zat op zijn laatste krachten. Zijn mondhoeken gingen omhoog. *Nee, daar ben ik al voorbij.* Dat was hij al een tijdje. En er leek geen einde in zicht. Hij had echt rust nodig. Spijtig genoeg leek rust ook nog niet in zicht. Hij zou al blij zijn met een goede nachtrust. Hopelijk zou hij er deze nacht één krijgen.

Hij deed zijn auto op slot en liep naar de deur die naar de woonkamer leidde. Hij zuchtte een laatste keer om zijn humeur voor Nora en Oliver te verbergen. Hij opende de deur en ging binnen.

Logan vond Oliver in de zetel. Hij was een zombie spel aan het spelen op zijn game console. Oliver was net bezig met het doden van zombies toen Logan voorbij de zetel liep. Oliver keek op van zijn spel voor slechts een seconde en lachte.

Oliver: Hey, nonkel Logan.

Logan: Hey, kleine man.

Logan wreef met zijn hand door de haren van Oliver. Logan opende de kluis in de dressoir tegen de linkse muur en hij sloot zijn wapen erin op. Hij ging naar de keuken en zag Nora aan het fornuis staan. Hij rook wat ze aan het koken was. Zijn maag gromde. Hij had niet door dat hij zoveel honger had.

Ze draaide zich naar hem. Hij lachte naar haar.

Nora: Hey. Het eten is bijna klaar.

Logan: Ik heb geen honger. Ik ga douchen.

Hij had zoveel honger dat hij dacht dat hij zou neergaan. Maar hij wou nu niet aan dezelfde tafel zitten als zijn zus. Ze zou hem om zijn humeur vragen en hij had geen zin om erover te praten.

Hij ging naar de trap. Hij hoorde haar voetstappen achter zich.

Nora: Logan.

Zonder iets te zeggen of zonder om te draaien, ging hij de trap op. Hij wist dat ze enkel wou helpen. Maar alles wat hij nu wilde, was slapen. Of misschien wat hete seks met Hannah om wat stoom af te blazen. Hij dacht aan hoe haar jurk langs de rondingen van haar lichaam liep. Hoe ze er zou uitzien zonder de jurk.

Hij voelde zijn penis zwellen en probeerde de gedachte uit zijn hoofd te zetten. Hij liep zijn slaapkamer binnen.

Hij was blij dat Nora hem niet naar boven was gevolgd. Gelukkig wist ze wanneer ze niet mocht doordrammen. Vandaag was zo een dag dat hij echt niet wilde dat ze doordramde. Hij wilde gewoon alleen gelaten worden.

Hij liet zijn kleren op de grond vallen waar hij stond. Hij keek naar beneden en zag dat zijn erectie nog niet verdwenen was. Zelfs nog geen klein beetje. Hij schudde zijn hoofd. Hij was oververmoeid en nog steeds werkte het perfect.

Hij ging de aangrenzende badkamer binnen en sloot de deur achter zich. Hij stapte in de douche en draaide de koudwaterkraan open. Hij leunde met zijn handen tegen de muur en liet het koude water over zijn rug lopen. Hij deed zijn ogen dicht. Zijn gedachten over Hannah vervlogen. In plaats daarvan bracht hij zijn hand naar het litteken in het midden van zijn borstkas. De kogel had bijna zijn leven beëindigd. Ben en Carl schoten door zijn hoofd.

Alles zou zo anders geweest zijn als ze allebei nog in leven geweest zouden zijn. Of als hij gestorven zou zijn in de plaats van Ben. Maar dat was niet gebeurd. En nu was hij hier. Hij probeerde Oliver op te voeden, een goed broer te zijn voor Nora en een goede Rechercheur. Hij probeerde het allemaal te doen terwijl niemand hem kon uitstaan. Het

begon door te wegen. Hij had echt slaap nodig. Hij kon dit niet lang meer volhouden.

Denver, Colorado
18 juni, 8:30 p.m.

Nora was klaar met het zetten van de tafel. Ze riep naar Oliver om aan tafel te komen. Hij pauzeerde zijn spel en ging naast haar aan tafel zitten.

Oliver: Waar is nonkel Logan?

Nora: Hij heeft geen honger. Ik zal een bord voor hem in de microgolf zetten.

Ze zag hem nadenken toen ze zijn bord vulde met aardappelen en gehaktballen.

Oliver: Tante Nora?

Nora: Ja, lieverd?

Hij vocht om zijn woorden te vinden.

Oliver: Is nonkel Logan oké?

Nora: Waarom vraag je dat?

Oliver: Hij doet raar sinds hij terug gaan werken is.

Nora: Ik ben zeker dat er niks aan de hand is. Hij heeft gewoon heel veel werk omdat hij zolang thuis geweest is.

Oliver knikte, maar hij leek nog steeds niet overtuigd. Nora was zelf ook niet overtuigd.

Een paar minuten voor Logan thuisgekomen was, had ze een sms gekregen van Hannah. Het zei dat Hannah Logan had gezien in de gym. Dat hij er niet zo goed uitgezien had. Nora had het geweten. Hij was niet direct aangenaam gezelschap geweest vandaag. Nora wist ook dat ze hem gerust moest laten als hij kwaad was. Ze had hem een paar keer laten doen in het voorbije jaar en hij had zich helemaal afgesloten van alles en iedereen. Daarom zou ze morgen met hem praten, nadat hij wat rust gehad had.

Ze keek naar haar neefje. Hij at traag zijn eten op. Zijn gedachten waren nog steeds bij Logan. Oliver had al veel meegemaakt in zijn leven. En toch was hij meer bezorgd om de gevoelens van zijn nonkel dan die van zichzelf. Nora glimlachte. Hij was een echte Travis. Oliver leek zo hard op zijn vader. Dit kind zou een paar harten breken als hij ouder was. Net als Ben had gedaan toen hij jong was.

Zodra ze klaar waren met eten, stond Nora op en begon de tafel op te ruimen.

Nora: Doe je pyjama aan, lieverd. Vijf minuten en dan is het bedtijd.

Oliver ging de keuken uit. In een paar minuten had Nora de tafel opgeruimd en Oliver was teruggekomen in zijn pyjama. Ze nam de

jongen mee naar boven en legde hem in zijn bed. Ze stopte hem onder.

Oliver: Slaap zacht, tante Nora.

Nora: Slaap zacht, Olly.

Nora kuste zijn voorhoofd en liet hem achter om in slaap te vallen. Ze begon de trap af te gaan maar stopte. Ze draaide om en ging terug naar boven. Ze stopte aan Logans slaapkamer-deur. Ze luisterde maar hoorde niks.

Ze opende de deur en keek naar binnen. Ze zag hem op zijn bed liggen. Bovenop zijn lakens, alsof hij te moe was geweest om eronder te kruipen.

Nora zuchtte. Hij zou kou krijgen. Hij was eindelijk in slaap gevallen en ze wilde niet dat hij wakker zou worden omdat hij het kou had. Hij zou zich opnieuw beginnen zorgen maken en dat zou het einde van zijn slaap betekenen.

Ze opende de deur verder en ging binnen. Ze ging naar zijn kast en vond een deken. Ze vouwde het open en legde het over Logan.

Hij was niet oké. Ze had hem niet zien eten vandaag. Het kon niet dat hij geen honger had. Wat betekende dat hij gewoon niet met haar wilde praten. Wat dan ook weer betekende dat hij niet oké was.

Ze keek nog een laatste keer naar hem en sloot dan stilletjes de deur.

Denver, Colorado

19 juni, 7:30 a.m.

Nora was koffie aan het maken, terwijl Oliver aan de keukentafel zijn ontbijt zat te eten. Ze goot een kom koffie in voor haarzelf en zat neer naast Oliver.

Nora: Is je boekentas klaar?

Oliver: Ik heb nog één boek nodig.

Logan kwam de keuken in.

Nora: Goeiemorgen.

Logan ging zwijgend naar het koffieapparaat en goot een kom koffie in. Oliver had gemerkt dat Logan niks tegen Nora had gezegd en hij keek haar aan. Ze moest echt met Logan praten, maar ze zou het niet doen terwijl Oliver in de kamer was.

Nora: Lieverd, kan je je boek gaan halen?

Oliver keek naar zijn half opgegeten boterham en verstond waarom Nora hem weg wilde. Hij knikte en ging de kamer uit.

Logan draaide zich om en leunde tegen het aanrecht. Hij nipte van zijn koffie.

Nora: Wat is verdomme jouw probleem?

Met de kop koffie nog bij zijn mond keek hij haar aan.

Logan: Wat bedoel je?

Nora zette haar eigen kop koffie neer en stond op. Ze zou hem dit niet laten minimaliseren.

Nora: Wat bedoel ik? Je maakt Oliver bang.

Logan dronk van zijn kop. Nora kon er niet meer tegen en nam zijn kop uit zijn handen. Ze zette het neer op het aanrecht en keek hem recht aan. Zijn gezicht stond nog steeds neutraal. Alsof hij niet onder de indruk was.

Nora: Je bent een zak, weet je dat? Olly kijkt op naar je. Weet je wat voor voorbeeld je op dit moment voor hem bent? Als het teveel voor je wordt, praat dan met iemand.

Ze had verwacht dat hij iets van emotie zou tonen, maar er kwam niets. Ze kon niet eens zeggen of ze tot hem doordrong. Hij was afstandelijk. Wat er gisteren ook gebeurd was, het was niet goed.

Logan: Krijg ik mijn koffie terug?

Ze wilde dat hij met haar praatte. Ze wilde zelfs dat hij begon te roepen. Wat dan ook. Maar niet dit.

Hij bleef haar aanstaren, wachtend op zijn koffie. Ze nam de kop en duwde het in zijn handen. Ze morste bijna over zijn T-shirt. Nog steeds was er geen reactie op zijn gezicht te lezen. Hij bracht de kop naar zijn lippen en dronk.

Oliver kwam terug met een boek in zijn handen. Hij stond een beetje twijfelend in de deuropening. Nora ging naar hem en nam zijn boek van hem over om te laten zien dat het in orde was om binnen te komen. Ze stak het boek in Oliver's boekentas.

Oliver nam zijn boterham vast en at hem verder op.

Logan: Hoe gaat het met je spel, Olly?

Logan had zowel Nora als Oliver verrast door te praten. Oliver keek van Logan naar Nora. Ze knikte naar hem zodat hij wist dat het oké was.

Oliver: Ik zit vast.

Logan: Zal ik je helpen na het werk?

Oliver's mond vormde een glimlach. Nora wist dat Oliver dacht dat hij zijn nonkel terug had. Maar Logan was nog lang niet terug. Nora besliste om Oliver zijn moment niet te verstoren.

Oliver: Echt?

Logan: Ja, niks leuker dan zombies doden.

Oliver: Ja!

Nora gaf Oliver zijn boekentas.

Nora: Vooruit. Anders ben je te laat voor de bus.

Hij nam zijn boekentas van haar over en deed hem op zijn rug. Hij omhelsde Nora. Hij zou gelukkig naar school gaan vandaag. Hij had zich dagen zorgen gemaakt om Logan en nu dat Logan had gevraagd of hij het

spel samen wou spelen, kon hij zich eindelijk terug kind voelen.

Nora: Veel plezier.

Oliver ging naar Logan en omhelsde hem ook. Nora zag hoe Logan hem hard vastpakte. Misschien was dat het geweest wat Logan zo hard nodig gehad had. Maar verdomme, ze zou hem er geen geven als hij zich gedroeg als een rotzak.

Ze zeiden dag tegen Oliver en hij ging naar school.

Nora ging voor Logan staan en duwde haar wijsvinger in zijn borstkas.

Nora: Durf het *niet* te verknallen.

Ja! Eindelijk emotie op zijn gezicht. Eerst keek hij verward. Maar dan was hij geërgerd.

Logan: Nora, wat wil je van me?

Nora: Ik wil dat je een nonkel bent voor die jongen. Ik doe dit helemaal alleen, Logan.

Logan: Ik zei toch net dat ik dat spel met hem zal spelen.

Nora: Als je hem afzegt deze avond, schop ik je onder je kont.

Hij lachte. Nora stompte hem in zijn maag.

Nora: Ik ben serieus.

Logan: Ik ook.

Hij lachte nog steeds. Ze betrapte haarzelf dat ze zelf ook glimlachte. Het was te lang geleden dat hij nog gelachen had.

Logan moet haar zien staren hebben want hij nam haar gezicht in zijn handen en kuste haar voorhoofd.

Logan: Ik weet dat je in mijn kamer was gisterenavond.

Ze keek hem aan alsof ze betrapte was. Natuurlijk had hij het deken gevonden dat ze bovenop hem gelegd had.

Nora: Je zag er koud uit.

Hij lachte naar haar. Hij had het heel lief gevonden. Ze zorgde zwijgzaam voor hem en Oliver. Ze klaagde nooit. Ze vroeg enkel voor hulp van tijd tot tijd. En dat hij zich wat opener zou opstellen voor haar. Hij deed dat veel te weinig. Als hij eerlijk was, deed hij dat gewoon nooit. Ze verdiende meer.

Logan: Bedankt. Ik waardeer het echt.

Ze lachte terug naar hem. Hij wist dat hij zo'n dingen meer moest zeggen. Hij was er niet goed in. Maar hij zou zijn best doen om er beter in te worden.

Logan: Het spijt me van gisteren.

Nora: Het is goed.

Logan: Nee, dat is het niet. Ik had mijn woede niet op jou mogen afreageren.

Ze knikte en hij wist dat zijn verontschuldiging aanvaard was.

Nora: We moeten naar het werk vertrekken.

Logan: Inderdaad.

Denver, Colorado

19 juni, 8:00 a.m.

Nora zat achter haar bureau toen Jason Brody naar haar ging. Jason was haar partner vanaf de dag dat ze afgestudeerd was van de politieschool. Hij was twee jaar eerder afgestudeerd dan haar en had dus twee jaar meer ervaring. Ze waren een goed team samen. Hij vertrouwde haar met zijn leven en zij vertrouwde hem met het hare. Ze wisten dat ze op elkaar konden rekenen. En zo niet, zou ze hem onder zijn kont schoppen. Ze glimlachte. Ze zou iedereen onder hun konten schoppen als ze niet luisterden naar haar.

Jason: Waar ben je mee aan het lachen?

Nora: Binnenpretje.

Jason: Heb je al gecheckt bij de lijkschouwer?

Nora: Nee, nog niet. Ze zei dat ze na de middag klaar zou zijn.

Jason: Goed. Dan hebben we nog wat tijd.

Ally Heller was de beste lijkschouwer in Denver. Ze was bezig met de autopsie van een lichaam van een man die ze gisteren gevonden hadden.

Hij had al een week dood in zijn bad gelegen. De geur was ondraaglijk geweest. Zijn lichaam had zichzelf opgeblazen door de ontbindingsgassen die zich hadden opgestapeld in zijn buik en waar zijn huid was gescheurd, vloeiden lichaamssappen rijkelijk uit zijn lichaam in het bad gevuld met water.

Nora en Jason hadden al veel lichamen gezien. Maar deze zien en ruiken, bracht gal in hun keel. De geur had in hun kleren, haar en huid gezeten. Ze hadden hun kleren naar de droogkuis gebracht en zichzelf urenlang afgeschrobd in de douche. De geur had ondanks alles nog dagenlang in hun huid gezeten.

Ally had gisterenavond gebeld om te zeggen dat ze na de middag mochten langskomen. Ze zou tegen dan klaar zijn. Nora was nieuwsgierig voor wat Ally zou vinden. Zowel Nora als Jason waren klaar om deze zaak te sluiten als ongeluk. Er waren geen bewijzen geweest van geweld. Geen tekenen van een gevecht. De man leek gewoon gestorven te zijn in zijn bad.

Jason zat neer op haar bureau en kruiste zijn armen over zijn borstkas. Ze zagen allebei Hoofdcommissaris James Smith naar het kantoor van Logan gaan. Smith klopte op de deur en ging binnen. Een paar seconden later kwamen hij en Logan buiten en gingen naar Smiths kantoor. Nora vroeg zich af waarom. Misschien wilde de baas gewoon weten hoe het

met Logan was. Ze hoopte dat Smith hem eindelijk zou bevelen om de waarheid te vertellen. Maar tot nu toe had hij dat nog niet gedaan.

Nora en Jason draaiden zich om toen ze een bonkend geluid hoorden. Ze zagen hoe Alex in zijn stoel zat en net zijn voeten op zijn bureau legde.

Alex: Het werd tijd dat hij ontslagen wordt.

Nora stond op en ging rond haar bureau. Jason legde een hand op haar schouder.

Jason: Niet doen.

Alex was aan het lachen. Nora wilde zijn lach van zijn gezicht slagen. Zijn tanden uitslaan. De kerel moest eindelijk snappen dat een Travis niet met zich liet sullen.

Nora duwde Jason weg. Ze stormde naar Alex en duwde zijn voeten van zijn bureau. Hij vloog vooruit.

Ze wilde hem echt in zijn gezicht slagen.

Nora: Wat is er verdomme mis met jou?

Zijn lach verdween toen hij opstond. Hij stond recht voor haar. Hij boog zijn schouders naar voor zodat hij boven haar uit torende. Hij was een kop groter dan haar en een pak breder dus dat was niet moeilijk om te doen. Toch was ze nog steeds niet onder de indruk.

Alex liet haar zich ongemakkelijk voelen. Ze wilde hem niet in haar buurt en al zeker niet zo dicht. Nora duwde hem achteruit. Hij leek ook niet onder de indruk van haar duw. Hij stond daar maar gewoon. Hij keek naar haar zonder iets te zeggen.

Denver, Colorado

19 juni, 8:05 a.m.

Smith ging in zijn stoel zitten. Hij deed teken naar Logan dat hij hetzelfde moest doen. Logan deed wat hij wilde. Hij keek naar zijn baas. Hij had geen idee waarom hij naar zijn kantoor had moeten komen. Smith bleef naar hem kijken. Wachtend voor een reactie van Logan. Maar Logan zou hem er geen geven. Hij zat daar zwijgend tot Smith begon te praten. Ook al leek het eeuwen te duren.

Smith: Ze maken het je niet gemakkelijk, hé?

Logan: Niks dat ik niet aankan.

Wat niet helemaal waar was. Maar dat zou hij niet toegeven aan zijn baas.

Smith was één van de twee mensen die wisten wat er die dag echt gebeurd was. Als Logan hem zei dat hij het niet meer aankon, dan zou Smith hem de waarheid doen zeggen. En dat kon Logan niet doen.

Smith: Dat is goed.

Logan wist niet zeker of de Hoofdcommissaris hem geloofde maar Smith liet het vallen. Logan zag dat hij zijn woorden aan het zoeken was.

Logan: Meneer?

Smith zuchtte. Dit zou niet goed zijn.

Smith: Er komen veranderingen aan.

Dit zou zeker niet goed zijn. Hij was bang om het te vragen maar hij wilde het weten.

Logan: Zoals?

Smith: Je kunt hen nog altijd vertellen wat er gebeurd is.

Logan: Nee.

Logan wist nu al dat hij het niet leuk ging vinden waar dit gesprek heen ging.

Smith: Ben je zeker?

Logan: Heel zeker.

Zwijg er alsjeblieft over. Logan wilde opstaan en buiten wandelen, maar dat zou zijn baas niet goed vinden. En Smith was net de man die hij aan zijn kant wilde houden.

Smith: Ik bewonder je daarvoor, Logan.

Logan wist dat hij dat meende.

Smith had er moeite mee om Logan te vertellen wat hij wilde zeggen. Logan ging het echt niet graag horen.

Smith: Ik zeg het niet graag, maar het komt van boven mijn hoofd.

Logan: Zeg het maar gewoon, meneer.

Smith: Je krijgt een partner toegewezen.

Het voelde als een stoot in zijn maag. Dit had hij niet verwacht. Hij had nooit een andere partner gehad dan Carl. Maar nu hij erover nadacht, was het inderdaad maar een kwestie van tijd. Alleen had hij gehoopt dat hij nog wat meer tijd gehad zou hebben.

Logan: Wie?

Smith: Rechercheur Fisher.

Zijn mond viel open. *Fisher? Echt?* Zijn eerste reactie was shock. Hij kon het niet geloven. *Natuurlijk, Fisher.* Alex had op dit moment ook geen partner. Hij was de voor de hand liggende keuze. Logan deed zijn mond dicht en kruiste zijn armen over zijn borstkas. Hij vond het maar niks, maar er was niets dat hij kon doen om het te veranderen.

Logan: Weet hij het al?

Smith: Nog niet. Ik wilde eerst met jou praten.

Logan apprecieerde het.

Logan: Ik ga hier niet onderuit komen, of wel?

Smith: Nee.

Logan: Dan is er niet veel meer om over te praten.

Smith: Logan, ik ken je. Ik weet dat je nu sterk probeert te houden. Je

kunt je gevoelens niet steeds uitzetten wanneer je wilt. Op een dag zullen ze je voorbijsteken.

Smith wist meer dan hij wilde laten zien. Logan wist ook dat hij het niet meer over Alex had nu. Dit ging over een jaar geleden.

Logan: Ik ga het hen niet vertellen, meneer.

Smith: Oké. Maar kom eerst naar mij als je je bedenkt.

Logan: Dat zal niet nodig zijn.

Smith: Logan, je weet dat Alex het je niet gemakkelijk gaat maken.

Logan: Ik kan Fisher wel aan.

Smith knikte, maar hij fronste. Hij geloofde geen woord van wat Logan zei. Alex zou de nagel aan zijn doodskist zijn als hij niet oppaste. Logan wist dat. Het zou zijn dagen niet makkelijker maken. Van hieruit zou het alleen maar erger worden.

Smith: Logan, er is nog iets.

Natuurlijk was er nog iets.

Smith: Je kantoor.

Logan knikte. Hij snapte waar Smith heen wou.

Logan: Ik zal het vandaag leegmaken.

Smith: Logan.

Logan: Meneer, ik snap het. Het zou niet eerlijk zijn als ik een kantoor zou hebben en mijn partner niet.

Hij verstond het volledig. Alex had een bureau in de bullpen. Ze zouden hem voor altijd lelijk aankijken als hij zijn kantoor hield. Het was tijd dat hij het opgaf.

Smith: Oké. Dan denk ik dat het tijd is om hem hierbinnen te halen.

Logan: Ja.

Logan keek er absoluut niet naar uit. Hij zuchtte inwendig om zijn gedachten leeg te maken.

Smith stond op en ging naar de deur.

HOOFDSTUK 3

Denver, Colorado
19 juni, 8:10 a.m.

Alex stond recht voor Nora. Hij leek net zo kwaad als zij was. Hij keek op haar neer. Hij stond zo dicht dat ze zijn aftershave kon ruiken. Ze duwde hem weer.

Nora wist dat ze niet tegen hem zou kunnen winnen als het tot een gevecht zou uitdraaien. Alex was groter en sterker maar hij was ook street smart. Hij was geboren in een slechte buurt. Hij had zichzelf meerdere malen uit benarde situaties moeten worstelen. Toch zou het haar niet tegenhouden om het te proberen.

Nora: Wat, Fisher? Wat is jouw probleem? Denk je dat je beter bent dan hem? Dat ben je niet. En dat zal je ook nooit zijn.

Wat niet waar was, maar dat zou ze zeker niet toegeven aan Alex. Logan en Alex waren allebei goede Rechercheurs. Het enige verschil tussen Logan en Alex was dat Alex arrogant was. Een nagel in haar doodskest. Een regelrechte klootzak. Waarschijnlijk kicke hij er zelfs op om haar pijn te doen.

Hij zou nooit de man zijn die Logan was. Dat deel was *wel* waar.

Jason legde zijn handen op haar arm en trok haar terug. Nora wist wel dat hij het goed bedoelde, maar ze wilde op dit moment echt niet gestopt worden.

Nora: Jason, godverdomme! Laat me los! Ik zweer het...

Ze keek hem aan. Jason zag haar ogen. Ze was serieus. Hij liet haar arm los. Haar ogen schoten terug naar Alex.

Alex: Ik weet dat ik beter ben dan hem. Ik zou nooit mijn broer en mijn partner laten sterven omdat ik te bang ben om iets te doen.

Jason: Alex, stop er gewoon mee.

Jason kon Nora niet tegenhouden, dus richtte hij zijn aandacht op Alex. Nora zou niet stoppen voor Alex dat deed. En de manier waarop Alex keek, zou hij ook niet zomaar stoppen. Jason wist dat het hopeloos was. Maar hij deed zijn best om hen tegen te houden zodat ze niet terechtwamen in een vuistgevecht.

Nora: Je was er niet bij, klootzak. Je was er niet bij!

Jason hoorde tranen in haar stem. Hij had haar nog nooit zien huilen. Zelfs niet toen haar broer gestorven was. Ze zou nog liever sterven dan dat ze haar tranen aan Alex zou moeten tonen. Wetende dat ze zo dicht bij huilen was, zou ze alles doen om haar tranen tegen te houden. Ook al betekende dat dat ze Alex in zijn gezicht zou moeten slagen om hem te doen stoppen met praten.

Alex: Ik heb het dossier gelezen. Zijn eigen verklaring. We hebben het allemaal gelezen.

Hij spreidde zijn armen. Nora kwam tot de realisering dat ze niet alleen waren. Ze keek rond. Iedereen keek naar hen. Sommigen waren opgestaan en stonden klaar om tussenbeide te komen als het tot een gevecht kwam. Natuurlijk wist ze aan welke kant die mannen stonden. En het was niet aan haar kant. Ze vonden haar allemaal tof, maar ze konden Logan gewoon niet uitstaan. En zij stond aan Logans kant. Dus als ze de keuze hadden tussen haar en Alex, zouden ze voor Alex gaan.

Alex: Jouw broer is een lafaard.

Nora: Fuck you!

Nora ontplofte en stormde naar Alex. Ze deelde een slag uit maar Alex' goede reflexen vingen haar vuist midden in de lucht. Dat gaf Jason net genoeg tijd om Nora vast te pakken en haar van Alex weg te trekken.

Smith: Hey!

De Hoofdcommissaris was uit zijn kantoor gekomen. De hele bullpen keek naar hem. Er stond geen emotie op zijn gezicht te lezen. En met niet meer dan één woord had hij de hele kamer van alle spanning verlost. Of toch bijna alle spanning. Nora keek nog steeds naar Alex. Met vuur in haar ogen.

Smith: Iedereen terug aan het werk! Fisher, in mijn kantoor.

Alex keek nog een laatste keer naar Nora. Hij draaide zich om en liep naar Smiths kantoor. Hij liep vol zelfvertrouwen. Zijn hele lichaam schreeuwde zelfvertrouwen.

Nora bibberde over haar hele lichaam. Tranen stonden in haar ogen. Ze wilde dat het allemaal stopte. Maar niemand was bereid het te stoppen.

Jason zag hoe opgefokt Nora was. Hij nam haar bij haar arm en leidde haar naar haar stoel. Hij zette haar neer. Hijzelf zat neer op haar bureau. Hij zette zich zo zodat hij haar afschermde van iedereen. Nora zag wat hij deed en keek hem dankbaar aan. Hij knipoogde naar haar.

Jason was het niet altijd eens geweest met haar over Logan. Maar hij was haar partner, dus schoof hij hun verschillen opzij. Hij kende haar goed genoeg om erop te vertrouwen dat Nora objectief kon blijven. Er was iets aan de hand, maar hij wist niet wat. Ze zou het hem ooit wel eens vertellen.

Denver, Colorado
19 juni, 8:15 a.m.

Alex ging Smiths kantoor binnen. De Hoofdcommissaris kwam na hem binnen en deed de deur achter zich dicht. Alex zag Logan nog steeds zitten in de stoel voor het bureau. Logan had zich niet omgedraaid en bleef voor zich uit staren.

Alex: Wat doet hij hier nog?

Smith: Ga zitten.

Alex keek hem aan. Smith leek serieus. Alex was slimmer dan dat hij hem niet gehoorzaamde. Hij zat neer in de stoel naast Logan. Ze weigerden het allebei om mekaar aan te kijken en hielden hun blikken op Smith.

Smith ging achter zijn bureau en zette zich voor hen neer. Hij vouwde zijn handen in elkaar en legde ze op zijn bureau. Hij hield zijn ogen op Alex gericht. Wat Alex ineens vertelde dat Logan al wist waarom ze hier waren.

Smith: Ik ga het gewoon ineens zeggen. Beginnend vanaf morgen zijn jullie twee partners.

Alex: Excuseer?

Alex ging op het puntje van zijn stoel zitten. Hij zette zichzelf recht, alsof hij niet helemaal had verstaan wat Smith had gezegd.

Logan neep in de armluning van zijn stoel tot zijn knokkels wit werden. Alex zou het hem niet gemakkelijk maken. Logan wist wat er zou komen.

Smith ging verder zonder zijn gezichtsuitdrukking te veranderen.

Smith: Jullie hebben allebei een partner nodig.

Alex: Ik heb geen partner nodig. Zeker hem niet.

Hij wees naar Logan. Logan wierp een blik in zijn richting. Hij zag walging op Alex' gezicht.

Smith: Wel, het is beslist. Er kan niets meer aan gedaan worden.

Alex: Ben je serieus? Hem?

Smith: Is er een probleem, Rechercheur Fisher?

Logan begreep niet hoe zijn baas zo rustig kon blijven. Als Logans handen niet in de armleningen zouden knijpen, zou hij Alex bewusteloos geslagen hebben. Hij kon niet geloven dat ze ooit vrienden geweest waren.

Alex: Ja, eigenlijk wel. Ik vertrouw die kerel niet. Ik ben m'n leven nog niet beu.

Logan wilde zichzelf verdedigen, maar hij durfde zijn mond op dit moment niet open te doen. Hij besliste dat hij gewoon zijn mond zou houden en de Hoofdcommissaris het zou laten doen.